

TONI ROMERO / JORDI PRAT / Girona

És molt més fàcil conèixer i parlar amb Ramon Sitjà (Girona, 1923) que explicar què ha fet. Podríem dir, resumint i amb el risc d'incomodar la seva modestia, que és la llegenda viva del bàsquet gironí. Diu que la gent es jubila als 65, i ell ho va fer després de 65 anys trepitjant pista, quan ja en tenia 82. Sosté fermament la visió del bàsquet i el sentit crític que va implantar al Sant Josep fins a convertir-lo en referent del bàsquet gironí en l'últim mig segle.

—Vostè és la llegenda viva del bàsquet gironí.

—«No m'ho crec. Un cop un periodista va dir que jo vaig portar el bàsquet a Girona, però no és així. Jo vaig introduir el minibàsquet a Girona, però el bàsquet ja existia abans de 1936, a poca escala. Els que practicaven atletisme a l'hivern jugaven a bàsquet a l'estiu. Eren un grup de 10 o 12 persones. Acabada la guerra, ho va arrencar molt en Mateu Pell, una persona que estava lligada a l'esport. Jo jugava a futbol llavors i m'agradava molt. Ells s'entrenaven a Palau, em va començar a engrescar i jo crec que em va ficar a dins el verí del bàsquet. Vist amb el temps, és com si tot el que feia m'ho fes fer una altra persona que hi havia a dintre meu, en Mateu Pell. A mesura que han arribat les millores, molts cops he pensat: 'Ai, si en Mateu Pell veiés això.'»

—Com va introduir el minibàsquet a Girona?

—«Jo estava en el GEiEG i entrenava en Banchilleria, en Joan Las Heras pare, l'Otero... En Justo Conde i en gasulla em van enviar com una mena de catàleg de cotxe, però de la vinguda del minibàsquet. I va ser quan vam introduir-lo al Sant Josep. Em van fer secretari general del minibàsquet a Girona i, poc a poc, l'expandíem per tota la província. Potser després, quan va morir en Mateu Pell, sí que em vaig posar al davant del bàsquet.»

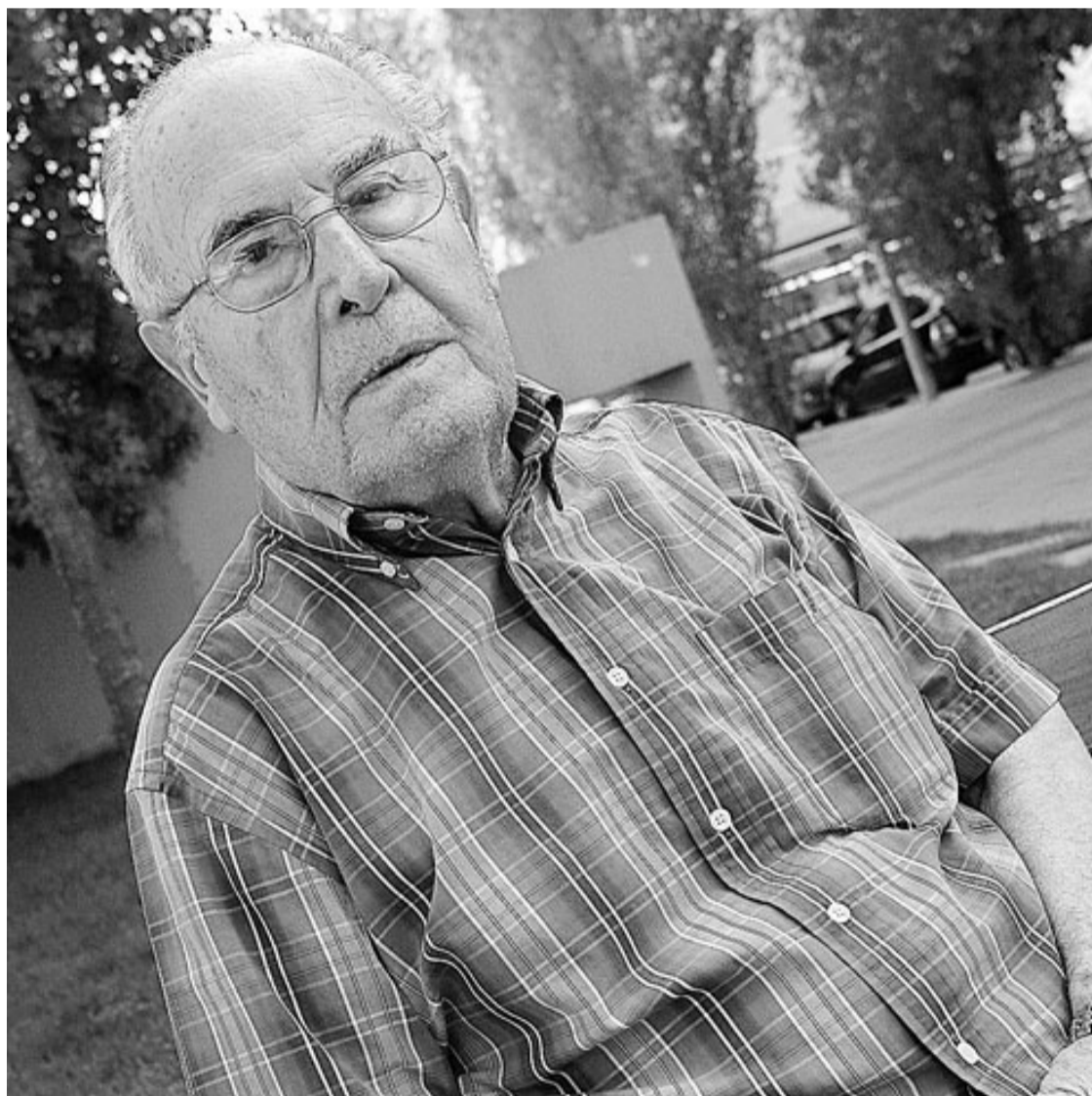
—Per què 65 anys fent bàsquet?

—«Jo sempre feia el mateix: treballar i bàsquet. Allò va arribar a ser un fanatisme per mi. A casa meva m'ho aguantaven tot. És la meva vida; ho haig d'admetre. I llavors no me n'adonava. Ara, sí. Si ho vaig fer tant de temps és perquè s'anava millorant poc a poc. Penseu que vaig començar en una pista de terra... I aquesta evolució va fer que anés aguantant tant. Hi havia més feina, però m'anava agradant cada vegada més. I d'això n'era responsable en Mateu Pell, que n'era un apassionat i m'ho va transmetre. Un cop que va tenir un atac de cor i, quan va revifar, el vaig

«Hi ha pares que porten el nen perquè volen que sigui en Gasol»

ENTREVISTA A RAMON SITJÀ.

Fundador del Sant Josep de Girona

El fundador del Sant Josep és molt crític amb la manera d'ensenyar bàsquet actual. / MANEL LLADÓ

EL BÀSQUET

«Va arribar a ser fanatisme per a mi, i a casa meva ho aguantaven. És la meva vida»

EL PRESENT

«A les escoles, ja no s'ensenyava a jugar a bàsquet, sinó a no deixar jugar a bàsquet»

MÈTODE ERRONI

«El tècnic d'un preinfantil no pot portar pissarra. Si quasi no boten amb l'esquerra!»

anar a veure. Se'm va posar assegut al llit i ja parlava del que faríem d'aquí quatre dies amb el bàsquet. Li vaig dir a la seva dona: 'No el vindré a veure més perquè no vull que li vingui un altre infart.'»

—Ha canviat molt el bàsquet?

—«Crec que és un dels esports més macos, sobretot per la mainada, però ara s'ha embrutit. Abans hi havia molt de públic i no hi havia ni baralles ni problemes com ara. A més, si fos tan fàcil jugar a bàsquet com ho és fer-ho a futbol, estic segur que no hi hauria prou pistes aquí a Girona. A futbol, li dones una pilota a un nano i ja juguen; en bàsquet, ja ho sabeu, cal un aprenentatge previ. És meravellós, educatiu, formatiu. No és que jo vulgui que tots els nanos que comencen jugant a bàsquet acabin essent bons jugadors, però almenys ja havien après una disciplina. Tenia un gran valor social.»

—Com ha canviat la manera de relacionar-se amb els pares, els jugadors o els entrenadors?

—«El bàsquet ha evolucionat molt i molt en tot. Potser ara hi ha més quantitat, però s'ha perdut qualitat. Abans, els pares portaven els nens a jugar perquè es divertís i s'ho passés bé. Ara, molts el porten perquè volen que sigui en Gasol. Això porta a la falta de convivència; pares que es barallen a la grada i amb el seu propi fill o nois que han de plegat perquè els escridassen.»

—Però aquesta ambició no és la que ens ha portat a tenir Gasols?

—«De cada deu nanos que he conegut i podien fer-ho bé, vuit no han arribat enlloc per culpa dels pares, que volen que sigui Gasol. Aquest fet interfereix en els que porten el club i ajuda a fer-ho tot malbé.»

—El seu plantejament del bàsquet és conegut: disfrutar i aprendre. Amb aquesta filosofia, també sortien Gasols?

—«Crec que sí. Ara també hi ha més mitjans en els educadors... Això va per etapes, que surten més bones que d'altres. Ara estem en una etapa d'aquests nois tan bons. Veurem si d'aquí set o vuit anys es manté. De què estem vivint ara? D'aquella època tan bona, amb els júnior tan formidables i molts d'ells ara ja són una mica grans.»

—I ara no es treballa bé?

—«Per posar un exemple, ara fan tecnificació, però cada dia veig menys gent que la fot a dins. Què han fet des de fa dos anys? Espantats perquè veien júnior molt bons, però que no la fotien, van fer una nova normativa en el minibàsquet: que la línia de tirs lliures valgués per tres. No s'ensenyava a tirar. Ara, fins i tot, els jugadors júnior que fan de monitors, com que no els han

ensenyat a tirar, doncs no saben ensenyar. Digueu-me cinc bons tiradors gironins d'ara. No en surten si no s'ensenyen a tirar. Només s'ensenyen la defensa, la defensa... amb exageració. A les escoles, no s'ensenyen a jugar bàsquet, sinó que s'ensenyen a no deixar jugar bàsquet.»

—Quan s'ha de fer el pas de divertir-se a competir?

—«Captació i promoció són les primeres feines. El nano ha de tenir ànsia perquè arribi el pròxim entrenament, el pròxim partit. I, amb aquests, de 200 potser en trobaràs deu o dotze que seran bons jugadors. En el segon any de mini s'ha de començar a ensenyar a competir. Però el que no pot ser és que, en un preinfantil, l'entrenador porti una pissarra. Si aquell nano amb prou feines sap botar amb l'esquerra! A les escoles, no hem de marejar els nanos. Jo he vist nanos de vuit anys plorar perquè han perdut un partit. Això no pot ser.»

—No es pot veure positivament?

—«Plorar per haver perdut? No hi crec. El nano, quan acaba de jugar un partit, ha d'estar content.»

—Potser el problema és que falten entrenadors formats, doncs?

—«A la federació, fan cursos per entrenadors, però no he vist mai un curs per ensenyar a formar. Ensenyar a l'entrenador a explicar com es bota la pilota. S'han d'ensenyar progressivament: no es pot passar al segon exercici si no s'ha après encara el primer. Ara no hi ha gent preparada per ensenyar això. I el júnior que entrena minis l'únic que fa és repetir l'entrenament que li han fet a ell el dia abans. Hi ha d'haver un coordinador que li doni un pla de treball per a aquells minis o preminis. Un altre tema: ara a un nano, si ho fa bé, el passen a una categoria més amunt. És un gran error. A baix, és ensenyar i, un cop ensenyat, ja farem la competició. A 12 anys ja es veu si ho pot fer bé. L'escola són 8 anys i, un cop fet aquest procés, ja el farem competir en edat cadet.»

—Això es contradiu amb la política de molts clubs, que capten jugadors molt joves.

—«Un altre error. Cada club s'ha de fer els seus, de jugadors. Ad-

Sitjà, envoltat de nens al pavelló de Sant Josep. / MANEL LLADÓ

meto que, si hi ha un infantil que ho fa molt bé, oferir-li la possibilitat si ets d'un club on es treballa millor. O el cas d'en Sàbat, que el seu pare es va oferir, quan era mini, a portar-lo cada dia de Llagostera tot i que jo li vaig dir que s'esperés un parell d'any. Que jugués primer amb els seus amics. Si un mini ho fa bé, deixa'l estar; ja l'agafaràs més endavant. Jo he vist escoles de bàsquet que esperaven que un nen no s'inscrivís perquè feia anar malament a tothom, i resulta que aquell nen ha acabat sent el millor en el seu segon any de mini. O al revés: un que ho feia molt bé de petit i s'espatlla.»

—No tenir pressa.

—«Exacte. Al Sant Josep, van rebutjar Masllorens quan era cadet. Jo m'hi vaig oposar i, si l'haguessin agafat, seria més bo del que és actualment. No crec ser un déu, però observador, sí. No crec en l'entrenador que diu que ell ha fet tal jugador. Tu l'ajudes, però ja ho porta a dins. En Mora, en Davesa... tots aquells tan bons no els vaig fer jo; ja ho portaven a dins. El que sí que fas és posar-los reptes i ajudar-los. Crec que tot ha sortit de mare; hi ha massa pressa. Ai-

xò de la tecnificació no serveix per a res. Que em diguin aquí a Girona, quants jugadors han arribat a dalt havent passat per tecnificació? En sé un o dos: Sergi Coll, Ramon Espunya i cap més. Quan hi havia en Joan Las Heras pare, al Sant Josep no volíem que anessin a tecnificació perquè ja hi érem nosaltres per ensenyar.»

—Ser una persona amb bon rendiment acadèmic ajuda a ser millor jugador?

—«En Robert Mora, els Grabuleda... Tots eren bons jugadors i ara són metges o arquitectes. La majoria sabien repartir bàsquet i estudis i van jugar a l'elit. Els Navarro i Gasol han destarotat els pares. Un pare em va dir a mi: 'Jo he inscrit el nen perquè vull que jugui a l'ACB.' I jo li vaig dir que el deixés tranquil. Podia ser un gran jugador i ha acabat per aquí, amb l'Onyar o el Sant Narcís. Els pares s'hi posen massa i abans això no existia.»

—Això és perquè el bàsquet ara és un esport de masses?

—«En Ricky, per exemple, és de El Masnou i el van formar o introduir en el bàsquet allà; i en Rudy, ho va rebre a Mallorca. La feina més difícil és la introducció i la

captació. Aquí hi ha el gran treball. Hi ha d'haver gent per captar i introduir. Ara hi ha més nanos que mai, però en el Barça, de formats autènticament en el club, n'hi ha poquíssims. Dels molts que tenen, n'aprofiten molt i molt pocs.»

—Fa molt mal pronòstic.

—«És la realitat. Tu veus molt bons jugadors infantils, i encara els infantils d'ara venen de minis i havien rebut una bona formació inicial. Els que ara comencen ja veurem d'aquí a cinc anys quan arribin a infantils... Costa molt trobar gent per entrenar. Per anar bé, la majoria han d'estar formats a casa. Hi posen un júnior i ningú li diu com ha d'instruir els minis.»

—De què n'està més content, dels 65 anys en el bàsquet?

—«De l'evolució de les condicions. De la pista de terra, a tenir llum, a tenir pavellons. I el punt culminant va ser quan vam tenir equip ACB, gràcies a la feina de Joaquim Vidal. No perquè me'l sentís meu, sinó perquè allò servia per captar més mainada. Ajudava a l'escola. A mi, el bàsquet d'elit m'agrada per anar-lo a veure, però el meu bàsquet és d'infantil cap avall. On he dis-

frutat més tota la meua vida és amb el bàsquet de baix. Vaig portar el Sant Josep a 3a divisió, però tot anava canviant i vaig passar als petits. D'impactes, n'hi ha molts que m'han agradat. Quan vam guanyar la lliga catalana a Manresa el 1996, vaig tenir una gran alegria. De decepcions, n'he tingudes, però aquestes no es diuen.»

—Què li ha quedat per fer?

—«Crec que res. En Mateu Pell em va *enverinar* amb aquest esport i n'he vist l'evolució al llarg dels anys. Moltes millores i érem la territorial, en proporció, amb més pavellons de Catalunya.»

—Què va sentir quan es va perdre la plaça a l'ACB l'estiu passat?

—«Em va saber molt de greu, però no em va sorprendre. Ja ho veia venir. On han acabat el Lleida o l'Andorra? En una població, si no hi ha una massa social que segueixi, malament rai. Ja veurem què passat amb el futbol. Aquí a Girona, estirant tenim unes 2.000 persones de massa social i així no podem anar gaire enlaire. Al CAI, han jugat molts anys a LEB amb 10.000 persones; o a Manresa, que les passaran *canutes*, però sempre tenen una barbaritat de gent al pavelló.»

—Com veu el salt a LEB Or?

—«Em fa por. És molt difícil pujar a l'ACB, i en aquesta categoria has d'agafar dos americans bons; si ho vols fer bé, és una mica car. Jo veia que la LEB Plata era una bona opció, perquè la base la pots treballar i els júniors s'esforçaran a ser bons per poder jugar en l'equip. Però felicito aquesta gent que hi ha ara. Temps enrere pensava que si mai es baixava de l'ACB, s'hauria acabat el bàsquet d'alt nivell a Girona. Ells, en canvi, han reflatat el Sant Josep. *Chapeau*. I ho dic coneixent-los molt poc, només de vista.»

—Si no s'hagués reflatat l'equip sènior, què hauria passat?

—«Podria continuar l'escola, però faltaria un referent. Vaig quedar sorprès que sortissin aquestes persones i salvessin el bàsquet sènior. Encara que ho van tenir bé, perquè el Sant Josep ja estava creat des del 1962. Si s'hagués hagut de fer un club de cap i de nou, hauria costat moltíssim.»

LA TECNIFICACIÓ

«No serveix per a res. Que diguin quants han arribat a dalt a Girona passant per això»

MASSA PRESSIÓ

«Un pare em va dir: 'Jo he inscrit el meu nen perquè vull que jugui a l'ACB'»

LA PASSIÓ

«A mi, el bàsquet d'elit m'agrada per veure'l, però el meu és d'infantil cap avall»

PÈRDUA DE L'ACB

«Em va saber greu, però no em va sorprendre. Si no hi ha massa social, malament»

I LEB OR?

«Em fa por. Veia la LEB Plata com una bona opció per donar sortida als júnior bons»